

MURAKAMI

HARUKI

1Q84



Traducere din limba japoneză și note
de Iuliana Oprina și Florin Oprina

POLIROM
2020

Cuprins

aprilie – iunie

Capitolul 1	
Nu lăsa aparențele să te înșele	7
Capitolul 2	
O idee mai puțin obișnuită	23
Capitolul 3	
Câteva adevăruri schimbate	46
Capitolul 4	
Dacă asta îți dorești	63
Capitolul 5	
O profesie care necesită o pregătire specială și antrenament	83
Capitolul 6	
Mergem departe?	99
Capitolul 7	
Încet, să nu trezim fluturii	115
Capitolul 8	
Într-un loc necunoscut, un om necunoscut . . .	132
Capitolul 9	
Peisajul se schimbă, regulile se schimbă	151
Capitolul 10	
Revoluție adevărată, cu vărsare de sânge . . .	166
Capitolul 11	
Trupul este templul omului	190
Capitolul 12	
Vie împărăția Ta	210
Capitolul 13	
Victimă din naștere	228

Capitolul 14	
Ce n-a văzut nimeni niciodată	249
Capitolul 15	
Ca un balon ancorat la sol	267
Capitolul 16	
Mă bucur dacă-ți place	289
Capitolul 17	
Dacă suntem fericiți sau nu	306
Capitolul 18	
Nu mai apare Fratele cel Mare.	328
Capitolul 19	
Femei împărtășind secrete	345
Capitolul 20	
Bieții ghiliaci	361
Capitolul 21	
Oricât de departe ar fi încercat să fugă.	380
Capitolul 22	
Timpul poate curge inegal	395
Capitolul 23	
E doar începutul	411
Capitolul 24	
Care este rostul altei lumi?	427

Și totuși, sexul avusese o influență benefică asupra ei. Faptul că fusese îmbrățișată de un bărbat, admirată goală, mângâiată, linsă, mușcată, penetrată, adusă la orgasm de mai multe ori reușise să-i risipească toată anxietatea adunată în ea. Se lupta ea acum cu mahmureala, dar senzația de eliberare pe care o avea acum o compensa din plin.

Dar până când s-o țin tot așa? se întrebă Aomame. Până când pot s-o țin tot așa? În curând fac treizeci de ani. Și la fel de repede o să mă apropii de patruzeci.

Însă Aomame renunță să-și mai bată capul. Pot să mă gândesc la asta altă dată, pe îndelete, își propuse ea. Deocamdată, nu mă presează nimic urgent. Ca să pot să meditez serios la...

În acel moment sună telefonul. Târâitul îi sfredeli urechile. Parcă ar fi fost un tren expres care năvălește într-un tunel. Se dădu jos din pat implecticindu-se și ridică receptorul. Ceasul mare de pe perete arăta ora douăsprezece și jumătate.

— Aomame? se auzi o voce mai răgușită de femeie. Era Ayumi.

— Da.

— Ești în regula? Ai o voce de zici că te-a calcat autobuzul.

— Cam așa ceva.

— Mahmura?

— Da. Și încă rău, răspunse Aomame. De unde ai numărul meu de telefon?

— Nu mai știi? L-ai scris pe o hârtie și mi l-ai dat. Ai zis să ne mai vedem în curând. Ar trebui să ai și tu numărul meu în portofel.

— A, da? Nu-mi aduc aminte nimic.

— Mda, păi mă gândeam eu. De-aia te-am și sunat. Eram îngrijorată. Nu știam dacă ai ajuns cu bine acasă. Te-am pus într-un taxi la intersecția din Roppongi și i-am zis șoferului unde să te ducă, dar...

Aomame oftă.

— Nu-mi amintesc nimic, dar de ajuns, am ajuns. Când m-am trezit, eram la mine în pat.

— Mă bucur.

— Tu ce faci acum?

— Sunt la muncă. M-am urcat în mașină la zece și de atunci dau amenzi de parcare. Acum tocmai luasem o pauză.

— Bravo ție! zise Aomame impresionată.

— Sigur, sunt un pic nedormită. Dar a fost foarte mișto aseară. A fost prima dată când m-a luat valul așa de tare. Datorită ție.

Aomame își apăsă tâmpla cu degetul.

— Sinceră să flu, a doua jumătate a serii nu prea mi-o amintesc. Adică după ce ați venit voi la mine în cameră.

— Nu? Ce păcat! zise Ayumi pe un ton serios. De atunci încolo a fost foarte interesant. Am făcut la chestii în patru, de nici nu-mi vine să cred. Parcă eram într-un film porno. Noi două chiar ne-am jucat de-a lesbienele, dezbrăcate. Și...

Aomame o întrerupse în grabă.

— Asta ca asta, dar am folosit prezervativ? Nu-mi aduc aminte și-mi stă pe cap.

— Normal. Am avut eu mare grijă să mă asigur că da, deci stai liniștită. Pe lângă amenzile de parcare, eu le adun în auditoriu pe liceenele de la școlile din sector și le învăț cum să pună corect un prezervativ.

— Cum să pună un prezervativ? se miră Aomame. De ce să învețe așa ceva de la o polițistă?

— Scopul de bază este să merg pe la licee și să le informez pe eleve despre pericolul violului, cum să se ferească de perversi, cum să se apere de agresiunile sexuale și pe lângă asta, ca mesaj personal din partea mea, adaug și partea cealaltă. De făcut sex, tot o să facă, așa că mai bine să știe cum să aibă grijă ca să nu rămână însărcinate sau să ia vreo boală cu transmitere sexuală. Bine, nu spun asta răs-picat în fața profesorilor. Deci partea asta așa zice că a devenit deja instinct profesional. Nu o neglijez, indiferent de cât de băută așa fi. Chiar poți să stai liniștită, ești curată ca lacrima. Nici o penetrare fără prezervativ. Țsta e mottoul meu.

— Mulțumesc. Chiar m-ai liniștit.

— Auzi, vrei să-ți povestesc mai detaliat ce am făcut noi azi-noapte?

— Cu prima ocazie, zise Aomame eliberând din plămâni aerul greoi strâns în ei. Îmi povestești tu amănunțit altă dată. Nu acum, că simt că mi-ar crăpa capul în două.

— Am înțeles. Rămâne pe altă dată, zise Ayumi cu o voce veselă. Știi, de când m-am trezit azi de dimineață m-am tot gândit ce echipă bună facem noi. Pot să te mai sun? Adică atunci când îmi vine cheful să mai facem ce-am făcut azi-noapte?

— Sigur.

— Ce bine!

— Mersi de telefon.

— Ai grijă de tine, zise Ayumi și închise.

•

Până la ora două după-amiaza, datorită cafelei negre și a unui pui de somn, mintea i se limpezise considerabil. Din fericire, îi trecuse și durerea de cap. Mai rămăsese doar cu o ușoară moleșeală în corp. Aomame își luă geanta sport și ieși din casă. Evident, dăltița nu o luase. Avea la ea doar schimburi și un prosop. Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

O conduse pe Aomame în veranda lungă și îngustă. Geamurile mari care dădeau spre curte erau deschise, dar perdelele stăteau trase, ca să nu se vadă înăuntru. De-a lungul lor erau înșiruite ghivece cu plante ornamentale. Din boxa mică fixată în tavan se auzea muzică barocă în surdina. O sonată pentru flaut și clavecin. În mijlocul încăperii era un pat de masaj, pe care Doamna se întinsese deja pe burtă, îmbrăcată într-un halat alb.

După ce Tamaru ieși din cameră, Aomame se schimbă în echipamentul pe care îl folosea în timpul antrenamentelor. Cât timp se schimbă, Doamna o privi de pe pat, cu capul întors către ea. Aomame nu se sinchisea dacă o persoană de

același sex o vedea dezbrăcată. Ca sportiv, așa ceva era la ordinea zilei, iar Doamna era și ea aproape goală când i se făcea masaj, pentru că așa putea să-i evalueze mai ușor starea mușchilor. Aomame își scoase bluza și pantalonii și se schimbă într-un trening. Își împături hainele și le stivui într-un colț.

— Ai un corp foarte ferm, îi spuse Doamna, apoi se ridică și își scoase halatul, rămânând doar într-o lenjerie subțire, de bumbac.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

— Pe vremuri și eu arătam așa.

— Va cred.

Și chiar o credea. La cei vreo șaptezeci de ani ai săi, corpul ei încă mai păstra multe trăsături din tinerețe. Nu-și pierduse silueta, iar sânii încă aveau fermitate. Dieta cumpătată și mișcarea zilnică o ajutaseră să-și mențină frumusețea naturală. Aomame presupunea că la asta contribuise și ceva chirurgie estetică. Tratamente antirid regulate și lifting facial în zona ochilor și a gurii.

— Și acum aveți un corp splendid, zise ea.

Doamna strâmbă ușor din buze.

— Mulțumesc, dar nici nu se compară cu odinioară.

Aomame nu-i mai răspunse.

— M-am bucurat din plin de corpul meu și partenerul meu la fel. Înțelegi ce vreau să spun?

— Înțeleg.

— Dar tu te bucuri de el?

— Uneori, răspunse Aomame.

— „Uneori” nu cred că e suficient, zise Doamna, întinsă pe burtă. Cât ești tânără, trebuie să te bucuri de el cât mai mult posibil. Cât îți pofteste inima. Fiindcă, după ce îmbătrânești și nu mai poți, îți mai încălzești trupul doar din amintiri.

Aomame își aminti de noaptea precedentă. Încă îi mai stărula în anus o ușoară senzație de după penetrare. O amintire ca asta oare i-ar ține de cald la bătrânețe?

Aomame își așază mâinile pe corpul ei și începu energic ședința de stretching. Îi dispăruse moleșeala

pe care o simțise până mai devreme. De când se schimbase în trening și atinsese cu degetele corpul Doamnei, simțurile ei își recăpătaseră acuitatea.

Cercetă cu vârful degetelor fiecare mușchi pe rând, ca și cum ar fi urmat un traseu pe hartă. Memorase în detaliu nivelul de tensiune al fiecărui mușchi, fermitatea și gradul de rezistență opus. O făcea aidoma unui pianist care cântă o piesă lungă din memorie. Când venea vorba de corpul uman, Aomame era înzestrată cu o mare capacitate de a memora în detaliu. Și chiar dacă ea ar fi uitat ceva, își aminteau degetele. Atunci când simțea chiar și cea mai mică schimbare la un mușchi, îi aplica diverși stimuli din diverse unghiuri și cu diverse grade de intensitate, atentă la reacția pe care o provoca. Dacă era durere, plăcere sau nici o senzație. Părțile încordate și rigide nu doar le detensiona, ci îi și arăta Doamnei cum să le lucreze singură. Desigur, anumite puncte erau greu de rezolvat doar prin forțe proprii și acolo se concentra asupra unui stretching minuțios. Însă, ceea ce apreciază mușchii cel mai mult și primesc cu bucurie este efortul zilnic, depus cu forțe proprii.

— Vă doare aici? întrebă Aomame. Muschiul de la baza coapsei era mult mai încordat ca de obicei. Supărător de rigid. Aomame își strecură degetele între oasele pelvisului și îi răsuci ușor coapsa într-un anume unghi.

— Foarte tare, răspunse Doamna schimonosindu-se.

— E bine. Să simți durerea e un lucru bun. Rău e atunci când nu simți durere. Puteți să mai rezistați puțin?

— Sigur.

Nici nu mai era cazul să întrebe. Doamna era foarte rezistentă. Putea să îndure aproape orice fără să crâcnească. I se schimonosea fața, dar nu-i scăpa nici un geamăt. Aomame observase acest lucru de nenumărate ori și era mereu impresionată de voința ei de fier.

Cu brațul drept sprijinit în cot și folosit ca levier, Aomame răsuci și mai mult coapsa. Se auzi

un trosnet sec și articulația se deplasă. Doamnei i se tăie respirația, dar nu scoase nici un sunet.

— De acum e în regulă, zise Aomame. O să fie mai bine.

Doamna expiră prelung. Fruntea îi lucea de transpirație.

— Mersi, zise ea încetșor.

Aomame petrecu o oră întreagă relaxându-i mușchii, aplicând stimuli, întinzându-i, degajând articulațiile. Erau mișcări care provocau o durere considerabilă, însă fără durere nu se rezolvă nimic. Aomame știa acest lucru, și îl știa și Doamna. Prin urmară, petrecură amândouă acea oră în tăcere. La un moment dat, sonata pentru flaut se încheiase și CD-playerul amuțise. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor din grădină.

— Mă simt mult mai ușoară, zise Doamna după o vreme.

Zăcea întinsă pe patul de masaj. Prosopul mare întins sub ea se închisese la culoare de transpirație.

— Mă bucur.

— Îmi prinde foarte bine să te am lângă mine. Mi-ar fi greu fără tine.

— Stați liniștită, deocamdată nu am de gând să mă duc nicăieri.

După câteva clipe de tăcere în care părea să ezite, Doamna întrebă:

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar ai pe cineva la care ții?

— Am, răspunse Aomame.

— Ce bine!

— Însă, din păcate, persoana respectivă nu ține la mine.

— Poate sună un pic straniu ce te întreb, dar de ce să nu țină la tine? Obiectiv vorbind, eu, una, aș spune că ești o tânără fermecătoare.

— Pentru că el nici nu știe că exist.

Doamna reflectă câteva clipe la cuvintele lui Aomame.

— Iar tu nu ai intenția de a-ți face cunoscută existența?